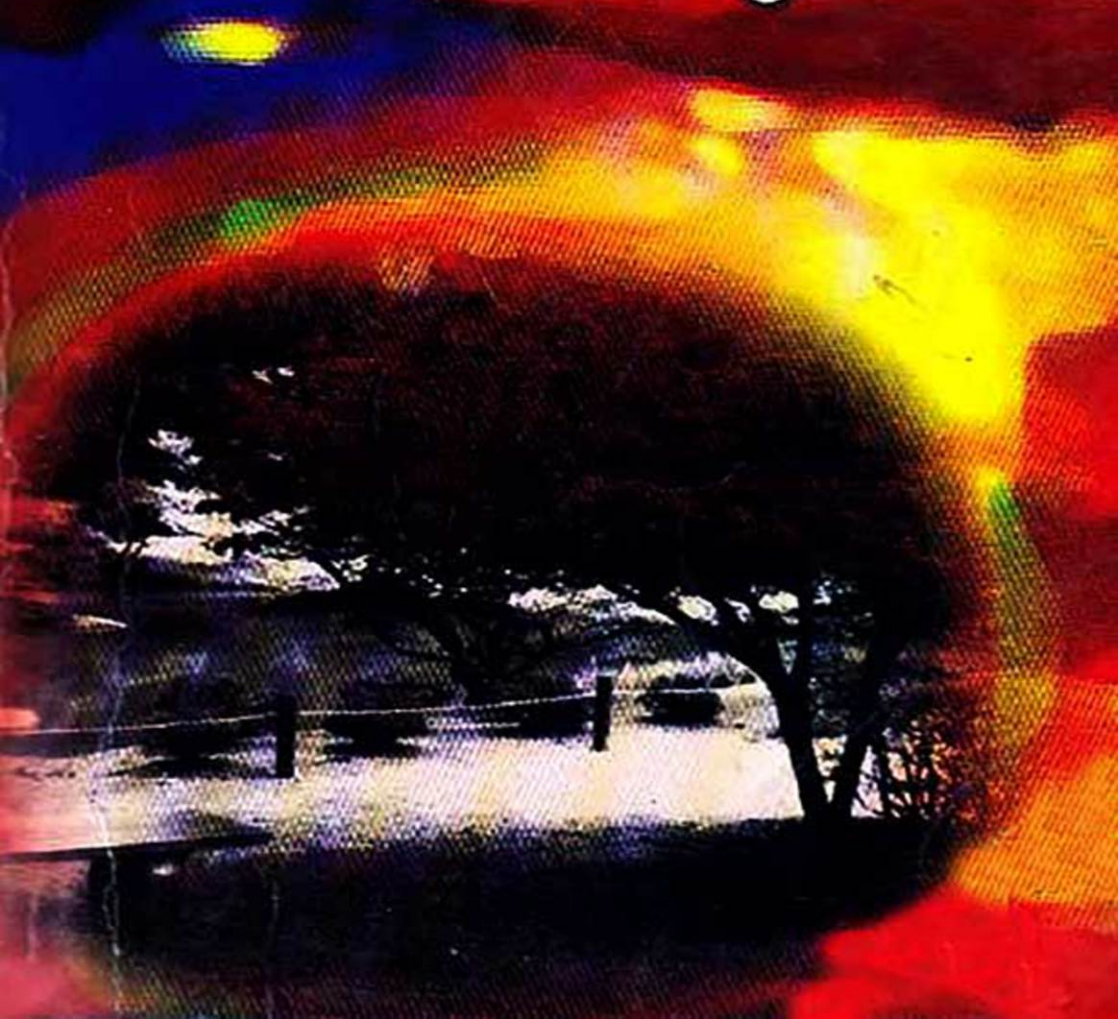

လရောင်ကျူးရင်

ဒီဆောင်း ဒီနှစ်

အခန်း(၁)

ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည် ။ ဒူးချောင်သည် ဆိုတာ ခွေကျသွားလောက်အောင် တုန်လာတာကို ပြောတာလားမသိ။ ဒူးမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလည်း သေချာသည် ။

ရှေ့မှာ ကိုယ့်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးက လှုံ့ချန်ကြီးတွေ ရှေ့ကို ချန်ထွက် ပြေးစိုက်လာတော့မလောက် လွန်လွန်းနေ၏။

"ထိုင်လေ အသက်၊ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ"

အသက် ဆိုပါလား။ ဒူးနှစ်ဖက်မှာ ဆတ်ခနဲခါသွား၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူထူရှိန်းဖိန်းသွားပုံ

က ဆန်ကောလောက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ ထင်သည် ။

"ဒီတစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ ပတ်ရှုပ်ထားခဲ့မှန်း မသိ။ ဒီဆောင်း" ဆိုသည့် နာမည်မှာ "အသက်"ဆိုတာ တစ်လုံးမှ မပါဘဲ အခု"အသက်" ဖြစ်နေသည် ။ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီးတော့များ ရည်းစားပြိုင်တွေ ထားပြီး သူမက ပျော်နေသေးသည် ။

"ပျော်စရာပေါ့ဟ၊ ယောက်ျားတွေက ငါယောက်ျားပဲဆိုပြီး သူတို့ ရည်းစားတွေ ထည်လဲ တွဲနေတာကျတော့ ကောင်းနေတာပဲ၊ မိန်းကလေး ရည်းစားများ တော့ ကဲ့ရဲ့ တယ်၊ တမင်တကာကို ထားတာ၊ များကို များ

ဦးမှာ ၊ မေမေမဆုံးခင်က ခဏခဏ ပြောနေတတ်တာ နင်မကြားဘူးလား၊ နှစ်ဖက်စလုံး ကောင်းတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့ ၊ အဆိုးနဲ့ အကောင်းဆိုတာ အမြဲ တွဲလျက်ပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်က အဆိုးဘက်က အရင်နေထားမှ ..."

သူမ လက်ကိုင်ထားသည့် ဒဿနက ဤသို့ ဖြစ်သည် ။ ရည်းစားထားရဲတာ မှန်တယ် ထင်ရင်လည်း ထားပေါ့။ သူမနှင့် အမြွှာညီအစ်မ ဖြစ်နေရသည့် ကိုယ့်ကိုပါ လိုသလို ဆွဲလွှဲတွန်းပို့တတ်တာ ကောင်းမလား။

ဒါတွေကို မြင်လို့ ထင်သည် ၊ ဒေါ်လေးက ခဏခဏ သတိပေးဖူး၏။

"ဒီဒီနော် မိဒီနဲ့ တွဲတာတွေ၊ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ် နေတာတွေ သိပ်မလုပ်နဲ့ ၊ အမြွှာ ညီအစ်မဆိုတော့ လူချင်းက ခွဲလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြဿနာတွေ ရှုပ်လာရင် ညည်းလေး ဘာရှင်းတတ်လဲ၊ မိဒီက သိပ်လည်တာ"

တူမချင်း အတူတူပဲပေမဲ့ ဒီဆောင်းက လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိသည် ၊ ဒီနွေက အပြောအဆိုက

မသွက်လက်ပေ။ ဒီဒီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိသည် ။ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း "ဒီ" ကိစ္စတွေပဲ ကြားညပ်ပါရ

တတ်ပြီး ခုလို ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရတာတွေ နည်းသလား။

ဒါလည်း ဒီက ခြေကော လက်ကော ခါ၍ ကဲ့ရဲ့ ၏ ။

"ငါနဲ့ အမြွှာညီအစ်မ ဖြစ်ပြီး အ,ပျဲ ဒီဒီ ရာ၊ ဒီလိုပါးစပ်မျိုးနဲ့ နင် မေမေလိုသာ ယောက်ကွမ ခပ်ကဲကဲ မိန်းမလည်နဲ့ တွေ့ရင် ကြက်ကြီး လည်လိမ်ထားသလို အသေအချာကို ခံနေရမှာ "

ဒီမှာ ခံစားချက်လေးတွေ ရှိသည် ။ မေမေနဲ့ ပတ်သက်၍ ပါ။
ထို့ကြောင့် စကားပြောတိုင်း ဥပမာဆွဲ ပြောပြီဆို "မေမေ့လို" ဆိုတာက
မပါမပြီး။

စိတ်က ဒီဆီ ပြေးလွှား ရောက်သွားလိုက် အိမ် သို့မဟုတ် ဒေါ်လေး
ဆီသို့ မငြိမ်သက် လွင့်ပါနေဆဲ

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

"အသက်"

"ဟင်"

လူပါ တုန်သွားသလား မသိ။ ဒီဒီ အလန့်တကြား ဆုတ်လိုက်မိ၏။
ချိန်းလိုက်တာက လှော်ကား

ဥယျာဉ် ဆိုသည့် နေရာမှာ ၊ လူဆိုလို့ ခွေးတစ်ကောင်
ကြောင်တစ်မြီးပင် မမြင်။

လှပသော ဥယျာဉ်ရှုခင်းများ နှင့် လေတဖြူးဖြူး ဒီဒီကို မအေးစေဘဲ
မီးပူတွေ ဟပ်နေသလိုပင်။

"အသက် ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ မင်းကိုမေးမလို့ ၊ ဒီရင်ထဲမှာ လော
င်နေလို့ "

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိကပ်ပြပြီး ရှေ့တိုး ပြန်သည် ။ ဒီဒီလ
ည်း နောက်ဆုတ် လိုက်ရပြန်၏။

"ကိုယ်ပြောမယ့် စကားတွေကို မင်း ကြိုသိနေလို့ ဘာမှ ပြဿနာ မ
ရှာရဲအောင် လုပ်နေတာလား"

"ဟို..."

"ဒီမှာ ရပ်လိုက်ကတည်းက ချောက်ချ နေလိုက်တာလား"

"မ.... မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်လို့ ပေါ့၊ ထိုင်ပါဆိုလည်း မထိုင်၊ ဘာစကားမှ လဲ မပြောဘူး၊ ကိုယ်ထင်ပါတယ် မင်းကိုယ့်ကို နားအေးအောင် ပြီးစလွယ် အဖြေ ပေး လိုက်တာမဟုတ်လား"

"အယ်..."

သူ ထပ်တိုးတော့ ဒီဒီ နောက်ဆုတ်ချိန် မရလိုက်ဘဲ ရင်ဘတ်ချင်း ထပ်မိတော့ မတတ်။ ထိုအခါ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ခြေနှစ်လှမ်းထိ နောက်ဆုတ် ရပ်ပစ်လိုက်ရင်း...

"ဟို..."

သွားပြီ၊ စဉ်းစား၊ မြန်မြန် စဉ်းစားစမ်း၊ အဲဒီလူ နာမည် ဘယ်သူလဲ။

ဒီ သေချာ ပြောပြလိုက်သည် ။ "ငါက သူ့ကို...လို့ ခေါ်တာ "ဟု ပြော ဍှါ ရယ်ရင်း နားရှက်သလို

ဖြစ်နေသည့် ဒီဒီ လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ခဲ့သေးသည် ။

"ဘာလဲ ဘာပြောမလို့ လဲ၊ ကိုယ် ဒီမှာ အသက်နဲ့ ပျော်ချင်တယ်ကွာ၊ ရင်ထဲမှာ ပါလာတာတွေ ဘာမှ မမေးတော့ဘူး၊ အဲဒီ မျက်နှာမော့ပြီး ပြုံးပြုံးလေး နေစမ်းပါ၊ ဒီနေ့ ကိုယ့်အတွက် ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်"

ဘုရားရေ...

ဒီဒီ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးထွက်တော့ မတတ်ဖြစ်ကာ ထိုသူကို မော့ကြည့် လိုက်မိ၏။ အရပ်အနေတော်နှင့် ဖြူဖြူသန့်သန့် ချောချော ဝ တ်စားထားပုံနှင့် ခပ်မိမိပါ။

"သူ့ကို စိတ်ဆိုးခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက အရမ်းချမ်းသာတာ၊ ပြီးတော့ ချောတယ်၊ ခဏလေး သွားတွေပေးပါ၊ ပြီးတော့ နင် လည်သလို ရှောင် ထွက်ခဲ့ပေါ့၊ နင့်ကို ဆွဲလွဲ တားဆီးမယ့် လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ဒီမှာ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ပါ"တဲ့ ။

ဒီ ပြောလိုက်တဲ့ ထဲမှာ "ဒီနေ့ သူ့အတွက်"ဆိုတာ မပါ၊ ခုကျတော့ "ဒီ နေ့ ကိုယ့်အတွက်ပေးပါ"တဲ့ ။

ဒီဒီ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိ ပြန်သည် ။ သူက ဒီဒီ လက်ကောက်ဝတ် လေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

"ဟင့်အင်း"

ဒီဒီ လက်ကို နောက်လွှဲ ပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းလည်း ခါသည် ။

"ဟို....ဟိုက်...ဒီ...အဲ...အသက်...."

စကားတွေ မှားကုန်သည် ။ ရှက်လိုက်တာ နှစ်ချက်လောက် ထခုန်ပြီး "လုပ်ကြပါဦး"လို့ ကယ်ပါ

ယူပါ အော်ဟစ် လိုက်ချင်၏။

"သူ စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ လာခဲ့ရတာ၊ လူကြီးတွေ လုံးဝ မလစ်ဘူး"

"ဟင်...ဟာကွာ...ကိုယ့်ကျမှ"

သူမျက်နှာ ရှုံ့မဲသွားပြီး ပြန်ဆွဲယူဖို့ ကမ်းလာသည့် လက်လည်း တွဲ လွဲ ကျသွားသည် ။

"အသက် အဲဒါတော့ မတရားဘူး၊ မင်းအတွက် အချိန် အဲဒီလောက် မနည်းဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါ

တယ်၊ လာပါကွာ၊ အေးဆေးထိုင်ပါ"

"အို...မဖြစ်ဘူး"

"နှစ်နာရီလောက် ဖြစ်ဖြစ် ပေးကွာ"

"မရဘူး၊ လုံးဝမရလို့ ပါ၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်ပါရစေနော်၊ အပြင်မှာ လေဒရိုင်းဘာကို လှည့်ပတ် ခေါ်လာပြီး ထားခဲ့ရတာ၊ သူ...စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ ညကျတော့ ဖုန်းဆက်လေ၊ ဒီတစ်ခါ အေးဆေး လာတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်"

ပြောရင်း နောက်ဆုတ်ရင်းနှင့် စကားမဆုံးမီ ခရီးအတော် ပေါက်သွားသည်။ ဒီတစ်ချက်တော့ "ဒီ"

ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ထိုသူက လှမ်းလည်း မဆွဲ၊ ဘာမှ လည်း ထပ်မပြောတော့ဘဲ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ခါးထောက်ရင်း နေရာမှာ ပဲ ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်လိုဝေဒနာ အစိုင်အခဲတွေနဲ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မည် မသိ၊ ဒီဒီ သူ့အဖြစ်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကိုယ်ပြန်နှိပ်၍ "သေပါပြီ"ဟု ကြိတ်မှိတ် ညည်းညူမိသည်။

ခြေမကိုပဲ ခလုတ်တိုက်မိတာ နှစ်ခါ။ အဝေးကြီးကို အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့ရတာ မောရမှန်း မသိခဲ့ပေမဲ့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ဒူးနှစ်ဖက်က ညောင်းနေ၏။ ရင်ဘတ်က ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်။

ဒီဆောင်း... မိဒီ အစုတ်ပလုတ်မ သူများကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်။

အခန်း(၂)

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရည်းစားမထားရဘဲ အတွေ့အကြုံတွေ စုဆောင်း မိနေတာ၊ ငါလိုအစ်မ ရှိနေသေးလို့ ကျေးဇူးတင်"

"မတင်ပါဘူး၊ သွား... ဒီမှာ သတိတောင်လစ်ချင်တယ်"

"ဟား ဟား"

ဒီက လက်ခုပ်တီးပြီးမှ ရယ်တတ်သည့် အကျင့်ရှိသည့် အတိုင်း သူမ ရယ်ပြီဆို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် နားထောင်လို့ လည်း ကောင်းပါသည်။ ။

"ဒီဒီရယ် ငါကနင့်ကို ညီမအရင်းကြီးမို့လို့ ထွတ်နဲ့ တွေ့ဖို့ သဘော ထားကြီးစွာ လွှတ်လိုက်တာ

သိလား၊ ငါသွားတွေ့ရတဲ့ ဘဲက ထွတ်လို မမိုက်ဘူး၊ ဂျတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ အရမ်းလည်တာ၊ သူများ တွေလို အလွယ်တကူ ခါပစ်လို့ မရဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါရေရေလည်လည် စားနေတာပေါ့၊ ထွတ်ကို ငါရင်ခုန်တယ်"

"ခုန်ရင်လဲ နောက်တစ်ခါ ရှင်ပဲသွားတွေ့၊ မရဘူးနော်ဒီ၊ ငါနောက်တစ်ခါ အဲဒါမျိုး လုံးဝ မပါဘူး၊

ဒေါ်လေးသိရင် ဘယ်လောက် ဆူလိုက်မလဲ"

"မဆူစေချင်ရင် မပြောနဲ့ ပေါ့၊ နင်ဟာလေ ဒီညီမလေးနှစ်ယောက်ပဲ

ရှိတယ်၊ အားမကိုးရဘူး"

"တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီထက် အားကိုးခံရဖို့ တွေ ရှိနေသေးရင် ဟတ်ထ်အတက်စံရပြီး သေနိုင်

တယ်"

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ဆိုပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း ပြောဖြစ်ကြသည့် အထဲမှာ မိဘ၊ ဘဝ ဘယ်အရေးမှ မပါ၊ ဘယ်ရည်းစားက ဘယ်လို၊ အဲဒီတစ်ယောက် တော်တော်ညစ်တယ် စသော ဒီဆောင်း၏ ပြောသော အချက်တွေကိုပဲ ဒီနွေ နားထောင်ရသည်။

"ဒီ"နဲ့ "ဒီဒီ"။

ဒီဆောင်းကျတော့ "ဒီ" တစ်လုံးပဲ ခေါ်ကာ ဒီနွေ့ကိုတော့ ဒီဒီ ဟု ခေါ်ပြီး နှစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ခွဲခြားထားခဲ့၏။

"ဆောင်းတို့ နွေးတခေါ်တာတွေ ရှိနေပါပြီ၊ ဒီဒီ ပဲခေါ်မယ်"လို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ခွဲခြား ခေါ်ပေးခဲ့တာလို့ ပြောသည်။ မေမေနဲ့ ဖေဖေမှာ မေမေလူပုံလည်း ရိုးသည် ၊ စကားလည်း နည်းပြီး ပြောသမျှမှာ လည်း ပရိယာယ်ဝေဝုန်နှင့် ယှဉ်သော အဆင်ပြေမည့် စကားမျိုး သိပ်မသုံးတတ်ပေ။ ဖေဖေကတော့ ဟိုတုန်းကတည်းက ခုချိန်ထိ ခေတ်မီမီ နေတတ်သည်။ အပြောအဆို အနုတ်အသိမ်းဖြင့် လူယဉ်ကျေးလည်း လုပ်တတ်သလို လူကြမ်း လုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။

ဆန့်ကျင်အောင် အသွင်နှစ်မျိုးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေမှုတွေနှင့် သာ ဖြစ်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်ညီမ အိုးတိုးအတကို ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က အားမလို အားမရတွေ ဖြစ်လာသည်။

သူများ အိမ်ထောင်ရေး သူများက ကိုယ့်ညီမအရင်း

ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘယ်လိုမှ ဝင်မပါဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ယောက်ျားမျက်နှာပဲ အားကိုးရာရှာပြီး ယောက္ခမက မကြည်၊ ယောက်မက နှိမ့်ချ၊ ဒါကို ညီမဖြစ်သူက ပေတုံးကြီးလို တုတ်တုတ် မလှုပ်ဘဲခံ၏။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကြည့်မနေနိုင်သည့် သူကပဲ သားအမိတွေ တစ်ပြုံလုံးကို ဆွဲချ လာခဲ့တော့သည်။ ။

ဒီက အဖေတူ သမီးဖြစ်သည် ။ ဗီဇကိုက ဒီလိုပဲလားမသိပေမဲ့ ညီမဖြစ်သည့် ဒီဒီနှင့် လုံးဝမတူပေ။ သတ္တိရှိသည် ၊ သွက်သည်။ ။

တစ်ခုရှိတာက အဖေတူ သမီးဖြစ်သည် ဆိုလျှင်တောင် ဒီက အဖေကိုတော့ သိပ်အကောင်း မပြောခဲ့ပေ။

"တကယ်ဆိုရင် ဒီဒီ ဆိုတာလေးက ပိုလှတာ၊ ငါ့ကိုကျတော့ ဖေဖေက "ဒီ" လို့ တစ်လုံးပဲခေါ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါကလဲ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ သတင်းကြီးအောင် နေပြဦးမှာ "

ထိုမှ အစပြု၍ ဖအေအပေါ် ဝေဖန်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။

"ဟေ့ အထဲမှာ ဘာတွေ ဝေဖန်လေ ကန်နေတာလဲ၊ အပြင်မှာ ညည်းတို့ အဖေ ရောက်နေတယ်"

"ဟင်..."

အတွေးလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငှနှင့် ခဏလေး ငြိမ်ကျသွားစဉ်မှာ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် မျက်နှာကြီးက ခန်းဆီး အပြင်ကနေ ကွက်ကွက်လေး ပေါ်လာ၏။ ပြီးတော့ ခန်းဆီးကို ပြန်ချလိုက်သဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားကာ...

"မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ကြ"

ဆိုသည့် အမိန့်ကို အသံအဖြစ် ချန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒီဒီ က ဒီ့ကို လှမ်းကြည့်

ကာ...

"ဖေဖေ လာတယ်တဲ့ "

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ထလေ"

"နင်သွားပါလား"

ဒီ က ပြောလိုက်ကာမှ ပဲ အိပ်ရာထဲကို တုံးခနဲ လဲချလိုက်သည် ။
ခေါင်းအုံးကို ပိုက်လျက်နှင့် ပုံကျပန်းကျ မဟုတ်ဘဲ မွေ့ရာပေါ်မှာ ကန့်
လန့်ကြီး ဖြစ်၏။

"ဒီ ဘာလုပ်တာလဲ၊ထလေ"

"မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ သူ့ မဟေသီ ပါချင်ပါလားမှာ ၊ ပါမလာလဲ မတွေ့
တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဖေဖေ နဲ့ ငါ စကားပြောတိုင်း အဆင်ပြေတာမှ
မဟုတ်တာ၊ နင် သွားလိုက်"

ဒီဒီကလည်း ထရပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ...

"ကိုယ်က သားသမီးပဲ ဒီရယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဖောက်ပြန် ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေဆုံးပြီး
သုံးနှစ်ကြာမှ ယူတာ၊မေမေရှိတုန်းကလဲ မေမေ့အပေါ်မှာ ..."

"နားငြီးလိုက်တာ ဒီဒီ ရာ၊ သွားမှာ ဖြင့် သွားစမ်းပါ၊ မေမေ့အပေါ်
ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း အဲဒါတွေက မေမေနဲ့ ပါသွားပြီ၊ ငါ့
အပေါ်မှာ မကောင်းတာပဲ ငါ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မတွေ့ချင်ဘူး"

ဒီက အပြတ်ပြောပြီး ခေါင်းအုံးကို စောင်းထားသည့် နားတစ်ဖက်
ပေါ်မှာ ဖိပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ဆက်ပြောချင်ပေမဲ့ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

ဒီဒီ အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေက မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေ၏။

"ဒီဒီ သမီးကြီးကော "

ဒီဒီ မျက်နှာလေး ပျက်သွားကာ အခန်းကို လက်ညှိုး နောက်ပြန်ထိုးလိုက်မိပြီး စကားက ရုတ်တရက် ချောချောမောမော ထွက်မလာ။

"ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ထိုင်"

ဖေဖေက အိမ်ရှင်လို ဒီဒီ ကိုထိုင်ဖို့ မေးဆတ်ပြပြီး သူလည်း ဝင်ထိုင်သည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ ကတ်ထူဘူးလို အိတ်ကြီး နှစ်လုံးနှင့် စားစရာတွေလည်း ပါသေးသည် ။ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က အအေးနှင့် မုန့်တွေ လာချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

"ဒီမှာ သမီးတို့ အတွက် ဖေဖေ မိတ်ဆွေ ဂျပန်က ပြန်လာလို့ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ အထည်နဲ့ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ"

ပြောပြီး အိတ်တွေကို ရှေ့တိုးပေး၏။ အထည်နဲ့ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ ပေးကြတာက ဖေဖေမိန်းမ ငယ်ငယ်လှလှလေး ရှိနေလို့ ပေးကြတာ နေမှာ ပါ၊ ဒေါ်သက်နှင်းက ဖေဖေထက် အသက်တော်တော် ငယ်ပြီး ဝတ်စား နေထိုင်ပုံကလည်း ခေတ်မီ လွန်း၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေက သားသမီးလည်း နောက်ထပ် မယူ၊ ဒီဒီတို့ ညီအစ်မအပေါ်မှာ လည်း စောင့်ရှောက်မှု မပျက်ခဲ့ပါ။ ရောက်လာတိုင်း ဖေဖေ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်တဲ့ သူက ဒီ ပဲဖြစ်သည် ။

"သမီးက အကြီးနော်၊ သမီးတို့ မှာ အမေလည်း ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေနဲ့ မနေချင်ဘူး ဆိုတာလည်း ထားလိုက်တော့၊ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာမှာ သမီးကြီးက ညီမလေးကို ခွဲခွဲညားညား စောင့်

ရှောက်နိုင်ရမယ်၊ ပြောချင်တာက အကြီးက အကြီးလို နေတတ်ဖို့ပဲ"

ဖေဖေ ဒီလို စကားတွေ ပြောတတ်လွန်းတော့ ဒီ က ကွယ်ရာမှာ စုဆောင်း မဲ့ရွဲ့လျက်...

"နာရီဝက်ပဲ ခြားတာကို အကြီးလို ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ မိဘရှိနေသားနဲ့ ညီအစ်မချင်း ပြန်ပြီးစောင့်

ရှောက်ခိုင်းတာ သဘာဝကျရဲ့ လား၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ကျတော့ ပြန်မတွေးဘူး"

ဖေဖေပြန်သွားတာနှင့် ဒီက မကျေနပ်သမျှ ပေါက်ကွဲသည်။ ဒီ မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဖေဖေကို အကောင်းမမြင်ဝါဒတွေ ဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ပါ။ ဒီဒီ ကတော့ ဖေဖေကို ချစ်သည်။

ဂျပန်ပြန်ဆီက လက်ဆောင် ဆိုတာတွေကလည်း ဖေဖေ မိန်းမအတွက်ချည်းပဲ ထားလိုက်လို့ ရတာပဲ။ သမီးတွေအတွက် သတိတရ လာပြေးပို့တာ ကျေးဇူးတင်စရာ မဟုတ်ဘူး လား။

ဒေါ်လေးလည်း ပြောဖူးသည်။ ကိုယ့်မှာ အမေလည်း မရှိတော့ပေ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပိုဆိုးတာက ဖေဖေနဲ့ မနေနိုင်ပါဘူးလို့ ခေါင်းခါပြီး မေမေဆုံးသွားတဲ့ နောက်မှာ ဒေါ်လေးနဲ့ ပဲ နေခဲ့ကြတာလည်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်။

ဖအေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆို နေမယ်ဆို အနေသာကြီးပင်။

"သမီး"

"ရှင်"

ဖေဖေကို ငေးနေပြီး တွေးချင်ရာ တွေးနေတုန်း ခေါ်လိုက်တော့မှ ဖျ

တံခနဲ သတိဝင်၏။

"ပြောဖို့ လာတာကတော့ သမီးကြီးနဲ့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဖေဖေကို တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခု ထွက်မ

လာတာ မလာချင်လို့ လား၊ မလာနိုင်လို့ လား၊ ဒါလည်း ထားလိုက်ပါတော့၊ ဖေဖေ သမီးငယ်ကိုပဲ ပြောခဲ့မယ်"

"ဘာလဲဟင် ဖေဖေ"

"အင်း ပြောမယ်"

ထူထဲသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုကျုံ့နေပုံက ဖေဖေလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေခဲ့မှန်း သိသာစေ၏။ သမီးနှစ်ယောက်က အတူနေဖို့ သဘောမတူတာ၊ သမီးအကြီးက အမြင်စောင်းနေတာ၊ ဒီအဖြစ်တွေ အပေါ်မှာ မချီတရီ ခံစားနေရပြီး သမီးတွေနဲ့ နွေးထွေး နိုင်ဖို့ အတွက် မျှော်လင့်တကြီး ဆွေးမြေ့ ကြေကွဲ နေတာမျိုးနှင့် တော့ မတူပေ။

ထိုအဖြစ် အားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ တုန်လှုပ် ကြေကွဲနေသည် မဟုတ်သော်လည်း ဖခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် သူဝတ္တရား ကျေချင်သည် ၊ အမိမဲ့လေးတွေမို့ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာ ပို၍ စိုးရိမ်၏။ သူတို့ အမေတုန်းက ကိုယ့်အပေါ်မှာ နားမလည်ခဲ့ပေ။

"ငါ့အသိုင်းအဝိုင်း မွေးချင်း မောင်နှမတွေက ဘယ်လို သဘောရှိရှိ မင်းကို ငါ ဂရုစိုက်နေတာပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ယုယကြင်နာမှုကို ရနေတဲ့ နောက်မှာ ဒီဒဏ်တွေကို မင်းခံနိုင်ရမှာ ပေါ့၊ မေမေက လွန်တာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွေးတိုး၊ နှလုံး သူ့မှာ အကုန် စုဖြစ်နေတာ၊ မောင်နှမအားလုံး မေမေကို ဂရုစိုက် အလို လိုက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ဒါက တော်တယ်၊ ဒီလိုပြောတာ မတော်ဘူးလို့ မင်းအတွက် ငါကဝေဖန်ပြီး ကာကွယ်ပေးလိုက်ရင်

ငါဘာဖြစ်သွားမလဲ"

"မင်းကို ငါ တောင်းပန်တာပါ။ ဘယ်သူ မှားနေနေ သည်းခံ ပေးလိုက်ပါကွာ၊ တစ်နေ့ကျရင် သည်းခံခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူး မင်းရမှာ ပါ။ ငါတို့ မှာ သမီးလေး နှစ်ယောက်လည်း ရှိနေပြီး မင်းအစ်မ ရောက်လာတိုင်း မင်းမျက်နှာ တစ်မျိုး ဖြစ်ဖြစ်မသွားပါနဲ့ ၊ သူကတော့ ဘေးလူအမြင်နဲ့ ဘေးကကြည့်ပြီး ပြောမှာ ပဲ၊ မင်းက ဒီတိုင်း လိုက်ကြည့်လို့ ဖြစ်မလား။"

သူ အမျိုးမျိုး ချော့မော့ ပြောပြခဲ့တာလည်း နားမဝင် ၊ ယောက္ခမ၊ ယောက်မနဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အော်ကျယ် အော်ကျယ် မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အစ်မဖြစ်သူ ခေါ်ချသွားတဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့တာကျတော့ နောက်ကို တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်တော့ပေ။

အတွင်းလိုက်၍ ဒဏ်ရာ ထင်နေခဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးက ကွဲရှသွားပြီ ဆိုတော့ ပြတ်ရွေ့ကြောင်း တစ်ခုလိုပင်။

ခုလည်း သမီးကြီး ပုံစံက တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ဖြစ်နေပေမဲ့ သူ့အပေါ်မှာ အမြင်လွဲနေတာကတော့ အမေတူ သမီးလို့ ပြောရမည်လား။

ဖအေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့ ခံစားနေရတာမျိုးလည်း မဟုတ်၊ သူ့အမေ ခံစား အထင်လွဲခဲ့တာကို သံယောင်လိုက်ပြီး မေမေ့ကို မကြင်နာခဲ့တဲ့ သူဆိုတာမျိုး၊ အမေကြောင့် အဖေကို မကြည်လင်တာမျိုးနဲ့ လည်း မဆိုင်။

အပြင်မှာ ရွယ်တူ ကောင်လေးတွေနဲ့ အမြင်မတော်အောင် တွဲသွားလည်ပတ်နေသမျှ သူနဲ့ မကြာခဏ တိုးသည် ။ ဦးမိုးနှင်းကိုယ်တိုင်သွားပြီး "ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ" "ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"စသဖြင့် မေးခဲ့ ဖူးတာလည်း ရှိ၏။

ထိုအခါ မလေးစား၊ မနာခံချင်သည့် မျက်နှာနှင့် ဂျစ်ကန်ကန် ဖြေပုံ
တွေက ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလို ဝေ့လည် ကြောင်ပတ်။

တွေးကြည့်တော့ အမြဲညီအစ်မ ဖြစ်ပြီး သူမကိုကျမှ ဆူရပြောရ
ကောင်းလားဟု ကြေးနှိုင်း လာတာပဲ ဖြစ်သည် ။ အဖေတစ်ယောက် အ
နေနဲ့ က မိခင်တစ်ယောက်လို မျက်လုံး ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတာမျိုး
မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ခဏခဏ မျက်စိရှေ့မှာ အမြင် မတော်နေ
တာကို မဆုံးမရဘူးလား၊ ဆုံးမစရာ မလိုတဲ့ သူကို ထားမည်၊ ဆုံးမဖို့ လို
နေတဲ့ သူကို ထားလိုက်လို့ မရ။

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် တစ်ယောက်လည်း ခုကျမှ ဆုံးမပါ၊ ပြောပေးပါနှင့် ဖြ
စ်လာ၏။ ညီမဖြစ်သူ ဆုံးသွားကာမှ မတ်ဖြစ်သည့် ဦးမိုးနှင်း၏
တည်ကြည် ဖြောင့်မတ် ပုံတွေကို ကြားသိလာခဲ့သည် ။

သမီးတွေထံသို့ ထောက်ပံ့ စောင့်ရှောက်မှု ဝတ္တရား မပျက်ရှိခဲ့သော
ဖအေလက်ထဲကို ပြန်အပ်နေ သည် ။ လူတွေကို ပြန်ခေါ်ထားဖို့ မဟုတ်
ပါ၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ထိန်းမတ် ပေးဖို့ ဖြစ်သည် ။

ဦးမိုးနှင်း ကိုယ်ပြောမည့် စကားနှင့် အစီအစဉ်တွေကို
တိတ်ဆိတ်စွာ တွေးနေပြီးမှ ...

"သမီးတို့ ဒေါ်လေးကိုလည်း ဖေဖေ ပြောပြပြီးပြီ၊ အကြောင်းက
တော့ သမီးရဲ့ အစ်မကို အိမ်ထောင် ချပေးလိုက်ဖို့ "

"ဟင်...ဒီကို...."

"ဟုတ်တယ်"

မလွဲသာလို့ ပြောရသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ဖေဖေမျက်နှာ မကောင်းတာကို ဒီဒီ မြင်နေရ၏။

"သမီးတို့ လည်း ကျောင်းပြီးတော့မှာ ပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကျတော့ စောနေသေးတာ မှန်ပေမဲ့ သမီးအစ်မ နေထိုင်သွားလာပုံနဲ့ ဒီတိုင်း ကြာကြာ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားလို့ မရတော့ဘူး"

"ဒီ က လက်ခံပါ့မလား ဖေဖေ"

"လက်မခံလည်း စီစဉ်ရမှာ ပဲ၊ သူ့ပုံစံနဲ့ သင့်တော်မယ့်သူ ဖေဖေ တွေ့ထားတယ်၊ စီးတဲ့ ရေဆယ်တဲ့ ကန်တင်းဆိုတာမှာ ကိုယ့်သမီးက ဆယ်တဲ့ ကန်တင်းဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို ထိန်းကွပ် ပဲ့ပြင်နိုင်မယ့် ယောက်ျားကောင်း လိုတယ်"

ဖေဖေက ဤသို့ပြောလာတော့ ဒီ ပြောတာတွေကို ကြားယောင်မိသေးသည် ။

"ဟိုနေ့က အိမ်ရှေ့မှာ နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် run သွားတဲ့ ခပ်တုံးတုံး ဒီဇိုင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေ၊ သူ့ကို ငါကဆောရီးလုပ်တော့ မျက်ရည်တွေလည်၊ အံတွေကြိတ်လို့ သိလား၊ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အသက်ကငယ်ငယ်နဲ့ ဒီဇိုင်းက အသက် လေးဆယ်လောက်ပုံ ထွက်နေတာ ဘယ်လိုလုပ် ရင်ခုန်မလဲ၊ ငါက စမတ်ကျတာကို ကြိုက်ပေမဲ့ ခုခေတ်ပုံ လျော့ရိလျော့ရဲလေးတွေမှ ကြိုက်တာ၊ ယောက်ျားပီပီသသ ပုံတုံးကြီး ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

ကဲ့ရဲ့ နေလိုက်တာ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့။ ဖေဖေ ပေးစားမယ့် ဒီ ကို ထိန်းကွပ်ပဲ့ပြင်နိုင်မယ့် ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်လိုပုံမျိုးရှိမလဲ။

"ဒီ နဲ့ စီစဉ်ပေးမယ့် သူက ဖေဖေမိတ်ဆွေပဲ"

"ဟင်..."

တွေးလိုက်မိတာကို ဖြေပေးလိုက်သလို ဖေဖေ ကောက်ခနဲ ပြောလိုက်သဖြင့် ဒီဒီ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ။ ဖေဖေ မိတ်ဆွေလား ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ သားလား၊ နောက်ထပ် သိချင်တာ တစ်ခု တိုးလာ ပြန်သည်။ ။

"ဒီလို သမီးရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ လုပ်ငန်းချင်း နည်းနည်း ပတ်သက်နေတော့ မိတ်ဆွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့ အရွယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သမီးကြီးနဲ့ ဆိုရင်တော့ လူကြီးပေါ့"

"သွားပြီ"

ရင်ထဲမှ စိတ်ပျက်သံကို ပါးစပ်က မထွက်အောင် ထိန်းလိုက်နိုင်သော်လည်း ခေါင်းခါ လိုက်မိတာကို ဖေဖေ မြင်သွား၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး၊ သမီးအစ်မ ပုံစံနဲ့ လူကြီးသူကြီးလိုနေတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မှ ဖြစ်မှာ "

"မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒီဒီ က ဒီ လက်မခံမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ပြီးတော့..."

"အမယ်လေး အားကိုးပါတယ်ဆိုမှ ဂေါတမီ ရထားဦး ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ သူက တတ်နေပြန်ပြီ"

စကားသံနှင့် အတူ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က ဒီဒီ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဦးမိုးနှင်းကို ကြည့်ပြီး...

"စီစဉ်လိုက်တော့ မိုးနှင်း၊ ဒီ့ကို ငါလည်း လန့် လာပြီ၊ ပြောရင် မနာခံဘူး၊ ကွယ်ရာမှာ ထင်သလိုလုပ်တာ၊ တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားရင် ငါ ရင်ကျိုးမှာ သိလား။ သူ့အမေရှိနေရင် အကြောင်းလား ၊

ကိုယ်ပဲ ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့ အဒေါ်ဖြစ်ရတော့မယ်"

ဦးမိုးနှင်းက ပင့်သက်ရှည်ကြီး ချရင်း ခေါင်းခါသည်။ ။ သောက်ဖို့

မပြောနှင့် အားနာပါးနာ ကိုင်ကြည့်ဖို့ တောင် စိတ်ကူးမရှိခဲ့သော မျက်စိ ရှေ့က အအေးနှင့် စားစရာတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း.....

"ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုက အဓိက ဆိုပေမဲ့ နာခံမယ့်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ် ဗီလေ လိုပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒါကို နားလည်လို့ သမီးအတွက် ပူမိတာ"

ဦးမိုးနှင်း အပို ပြောတာ မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က နယ်မှာ တုန်းက အထက်တန်း ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကာမှ စီးပွားရေးဘက်ကို ကူးလာခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဒေါ်ယဉ်မြင့်ထက် အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် တိတိကြီးသည် ။ ဒေါ်ယဉ်မြင့်နဲ့ ဦးမိုးနှင်း ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ စီးပွားရေးတစ်ခု ထူထောင်သည် ။

ဒေါ်ယဉ်မြင့်ကို သူမနဲ့ ပါအောင် ဆွဲထုတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ပြောရမည်ဆို စီးပွားရေးအရတော့ ဦးမိုးနှင်းတို့ နှင့် မယှဉ်သာပါ။ မိဘ အမွေအနှစ်လေးအနည်း ငယ်ရှိကာ ဆန်စက် လုပ်ငန်းလည်း ရှိတော့ ညီမငယ်ကို သူမက ဂရုစိုက်ပြုစုနိုင်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်မှာ ခဏလာရင်း ဒေါ်ယဉ်မြင့် အိမ်ထောင် ကျသွားသော်လည်း သူမက ဒီနေ့ထိ အပျိုကြီး

ပဲ ဖြစ်၏။

နုပျို ငယ်ရွယ်စဉ် ကတောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကော ညီမဖြစ်သူကိုပါ ဣန္ဒြေ သိက္ခာမပျက် တည်တံ့ ခိုင်ကြည်စွာ စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို ဦးမိုးနှင်းဘက်က လက်ညှိုး ထိုးဖို့ မရှိပါ။

ဒီအသက်၊ ဒီလိုအရွယ်မှာ ကလေးတွေအတွက် မိဘလို၊ ဆရာမလို၊ ဘိုးဘွားအုပ်ထိန်းသူ နေရာမှာ သူမ တာဝန်ကျေစွာ ရပ်တည် နေခဲ့တာ

လည်း မှန်၏။

မမှန်တာက "ဒီ"ပဲ ဖြစ်သည်။ မနာခံတတ်တဲ့ သူကို ဆုံးမဖို့ က မလွယ်။ ဒါကို ဦးမိုးနှင်းက နားလည် နေသည် ဆိုတော့မှ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် သက်ပြင်းချသံနှင့်

"အဲဒါ မှန်တယ် မိုးနှင်း၊ ဒီ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဖအေကို မပြောသင့်ပေမဲ့ မင်းလည်း သိနေတာ

ပဲ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်တာ လက်တွဲအားကိုးဖို့ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှာမှာ ပဲ၊ အဲဒီအခါ ရွှေနဲ့ ကြေး ရောလို့ မရဘူး၊ ကျောက်သံပတ္တမြား ဘယ်လောက် အရည်အသွေး ကောင်းနေနေ လက်ဝတ်ရတနာ ဖြစ်ချင်ရင် ရွှေနဲ့ ကွင်းမှ ရတာမျိုး၊ ယောက်ျားကောင်း လိုချင်ရင် ကိုယ်လည်း မိန်းမကောင်းဖြစ်ဖို့ လိုတယ်"

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က ပြောနေရင်း ဒီဒီ ကိုလည်း ကြည့်၏။ ဒီဒီက သူမကို စိတ်ဝင်တစား ငေးနေခဲ့သည်။

"အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်း တစ်ယောက်မတွေ့မီ ဒီတစ်ခုခု ရေလိုက်လွဲသွားမှာ ငါ စိုးရိမ်တယ်၊ သူ့အတွက် ဂရုစိုက်ရမယ့်လူ လိုကိုလိုတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းပြောကတည်းက ငါသဘော တူခဲ့တာပေါ့၊ သူလက်ခံချင် မခံချင်ချင် စီစဉ်ပေးရမှာ ပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကျတော့ စောသေးတယ် ဆိုပြီး ရည်းစားတွေ သောက်သောက်လဲ ထားနေတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးသလဲ"

ဦးမိုးနှင်းက ခေါင်းညိတ်၍ ဒီဒီ ကိုကြည့်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သမီးက သမီးအစ်မကို ပြောပြရမယ်၊ သူ့သ

ဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးကို ပြန်ပြောပေါ့"

"ဟုတ်"

"မဆင့်က သူတို့ ညီအစ်မချင်း ပြောဆိုကြတဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီးမှ လိုအပ်သလို ပြောဆိုသွားပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပါ"

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ဦးမိုးနှင်းက ပြန်တော့မည့် ပုံနှင့် ခါးမတ်မတ် ပြုပြင်၍ ကိုယ်ကို ရှေ့ထပ်တိုးကာ...

"သမီး တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်၊ ဒါကိုကြားပြီး တလွဲတချော်တွေ လုပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းဖို့ စဉ်းစားလို့ ၊ ဖေဖေကတော့ မိဘကို ဒီထက်မက အရှက်ခွဲလာရင် အမွေဖြစ်မယ်၊ တစ်သက်လုံး လှည့်မကြည့်ဘူး၊ လက်တွေ့သိချင်ရင် စမ်းကြည့်လိုက်လို့ ..."

အခန်း(၃)

အပြင်ကို သွားလာမိတိုင်း ယောက်ျားလေးတွေ စူးစိုက် လိုက်ကြည့်ပြီဆို ဒီဒီ ခြေလှမ်းတွေ မှားတော့သည်။ ။ တစ်ခါတလေ ဒီ နဲ့ အမြှာညီအစ်မ လာဖြစ်နေရသည့် အတွက် နောင်တ ရချင်မိသည်။ ။ ဒုက္ခ ကြီးတစ်ခု ထမ်းပိုး ထားရသလိုလည်း ခံစားရ၏။

ထို့ပြင် တချို့ အမြှာညီအစ်မတွေမှာ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်သွားတာပဲရှိပြီး ချွတ်ဆွတ်မတူ။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသားပင်။

ကားမှတ်တိုင်ထဲမှာ ဝင်ရပ်မလို့ ပြင်ပြီးမှ မျက်လုံးများ စွာကြောင့် ဒီ တိုင်းပဲ ဆက်လျှောက်ရုံမက ခြေလှမ်းကိုပါ ပို၍ သွက်အောင် လှမ်းခဲ့၏။

ဘုရား...ဘုရား၊ နောက်က ပါမလာပါစေနဲ့ ။

"ဒီလေး"

"အမေ့ရေ"

လူရှင်းသည့် နေရာရောက်လို့ နောက်လှည့်ကြည့်မိလို့ ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ကြိုးစားတုန်း အနီးကပ်ကြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဒီဒီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။

"ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ၊ တို့ ကို အဲဒီလောက်တောင် လန့်နေပုံ

ထောက်ရင် မင်း တစ်ခုခု မဟုတ်တာ လုပ်ထားတာ သေချာပြီထင်တယ်
"

"ဟင်..."

"ခဏလောက်ရပ်ဦး"

"ဘာလို့ ရပ်ရမှာ လဲ"

ကြောက်ကန်ကန်သည့် အသံလေးက တုန်နေသည် ။ မျက်နှာ
စောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဒီဒီနောက်မှာ နောက်တစ်ယောက်၊ ရှေ့တိုး
လာပြီး ပိတ်ရပ်လိုက်တာ တစ်ယောက်။

"ဒီလေး...."

"ဒီမှာ ရှင် ဘယ်လို လုပ်တာလဲ၊ လမ်းမလယ်ကောင်မှာ နော်၊ ဖယ်
ပေး"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် စကားပြောခွင့် မရှိဘူးလား"

"ကျွန်မ ဒီ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာ..."

"ကျွန်မက ဒီဒီ၊ ဒီ နဲ့ အမြှာညီအစ်မ"

"ဘယ်လို"

ဒီဒီ ခြေလှမ်းရွေ့၍ ပြေးပေါက်ရှာသည် ။ သူမ ခြေလှမ်းအတိုင်း သူ
တို့ က လိုက်ပိတ်၍

"တစ်ခါမှ ဒီ မပြောဖူးဘူး၊ ခုကျမှ ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား"

"တောက်"

ဒီဒီ ရှက်တာနှင့် ဒေါသတွေ လုံးထွေးကာ ထိုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ တောက်ခေါက်၏။ ထိုအခါကျမှ သူက အရယ်ရပ်ကာ...

"စိတ်ထိန်းပါဦး၊ မင်း တော်တော် လှလွန်းတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင် မင်းသမီး မဟုတ်ဘူး နော်၊ အမူအရာတွေ လုပ်မနေနဲ့ "

"မျိုးကို လိုရင်းပြောကွာ၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လျှောက်ပြောနေဦးမယ်"

နောက်က တစ်ယောက်က ထောင်ပေးသည် ။ မျိုးကို ဆိုသူက နှုတ်ခမ်းမဲ့နှင့် ဒီဒီကို စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး...

"မင်း တို့ ချိန်းတာကိုတော့ မလာဘဲ ဟိုနေ့က "အထွတ်" နဲ့ သွားတွေ့တာ ဘာလဲ"

"ဟင်..."

ဒီဒီ ဟင်တွေ ခဏခဏ ဖြစ်ရတိုင်းသာ
အသက်တိုမည်ဆိုလျှင် "ဒီ" ကြောင့် သေဖို့ ရက်နီးလာတာ တော့ သေချာပါပြီ၊ ဘာတွေမှန်းမသိ၊ ဘာမှ လည်း မပြောတတ်။

"ငါနဲ့ တွေ့တာ ငါ့ချစ်သူမို့လို့ ပေါ့"

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။ ထိတ်လန့်စွာ ပြေးလွှား
ရောက်သွားသည့် ဒီဒီမျက်လုံးတွေက နောက်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်မှ သေချင်စေ နံသွားခဲ့၏။

ဒီတစ်ခါ ထိုနာမည်ကို သူမ မှတ်မိနေပြီ ဖြစ်၏။ "ဒီ" ပြောတဲ့ ထွတ်ဆိုသည့် လူ။ သူတို့ သုံးပွင့်ဆိုင် ဖြစ်သွားကြတော့ ဒီဒီ ထွက်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်း ပြင်မိသည် ။ သို့သော် ထွတ် က ဒီဒီ လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကာ...

"နေဦး ဒီဒီ၊ ဒီကိစ္စ သူတို့ ယုံမှ ဖြစ်မှာ "

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့က နှစ်ယောက်ကိုပဲ ကြည့်၍ ...

"တကယ်ပြောနေတာ မယုံဘူးလား၊ မင်းရဲ့ ဂျင်မလေး"ဒီ"က သူ့အစ်မပါ၊ ကျောင်းချင်းလဲမတူ

ဘူး၊ သူ့နာမည်က ဒီဒီ၊ စီးပွားစီမံက"

"မယုံဘူး"

"မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်းရဲ့ ဂျင်မလေး ထပ်လှည့်တာ ခံချင်ရင်တော့ ဒီတိုင်း မျက်စိပိတ် နားပိတ်နဲ့ ထပ်နေလိုက်ဦးပေါ့"

"ဟိတ်"

ထွတ် က ဒီဒီလက်ကို ဆွဲ၍ ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်သည် ။ နှစ်ယောက်က ရှေ့က ပိတ်ထားလိုက်၏။

"မင်းက...."

"အထွတ်ဆိုတာ ငါပဲ ၊ ဆက်ပြော"

"တောက်"

ဘေးကိုတော့ မျက်လုံး တစ်ချက်ဝှေ့သည် ။ သို့သော် ထိုးကြိတ် ရန်ရှာချင်နေသည့် မျက်လုံးတွေက မီးတောက် မတတ်ဖြစ်ကာ လက် သီးဆုပ်ထားတာကို အထွတ် မြင်အောင်ပြ၏။

အထွတ်က ဂရုမစိုက်သည့် မဲပြုံးနှင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ကာ.

...

"မဖြစ်ချင်သေးဘူး၊ ငါ့ချစ်သူ သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ "

ဟု ပြောပြီး ထိုသူနှင့် ပခုံးချင်း တိုက်၍ ဘေးစောင်း ရပ်လိုက်သည်

။

"မင်း စုံစမ်း ကြည့် လိုက်လေ၊ ဒီဆောင်းက မင်းရဲ့ ဂျင်းမလေး၊ သူက ဒီနွေ၊ မင်း သေချာမှ ရှင်း မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်"

ထွတ် က နောက်ထပ် ပခုံးချင်း တိုက်၍ ပြောသည် ။ ပြီးမှ ဒီဒီလက်ကိုဆွဲ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။

"လွှတ်ပါ"

ဒီဒီက မြင်ကွင်း ကွယ်သွားသည် နှင့် လက်ကို ဆောင့်ခါ ပစ်လိုက်၏ ။ အထွတ် မျက်နှာက အဓိပ္ပာယ် များ စွာနှင့် အပြုံးကို ဒီဒီ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက်မိသည် ။

ကိုင်းထားသည့် အထည်ထုပ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ပိုက်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် သူ လက်ဆွဲလို့ မရတော့အောင် လက်တွေကို ချိုင်းအောက်ရောက်အောင် ကျပ်ကျပ်ပိုက်သည် ။

"ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟိုလူတွေက နှောင့်ယှက်နေကြတာ"

"မင်းကလည်း မင်းအစ်မ ခိုင်းတာတွေ ပုံမှား ရိုက်ပြီး သရုပ်ဆောင်ဖူးတာကိုး"

"ဟင်..."

ဒီဒီ တအံ့တဩ မော့ကြည့်မိသည် ။ သူက ရယ်ကျဲကျဲပုံတွေ ပျောက်ကာ တည်ကြည်သွားသည့် မျက်နှာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ငေးနေလျက်.

...

"ဘာမှ မဆိုင်တာကတော့ သိသာပါတယ်"

"ရှင်က...ရှင်ကကော ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဟင်"

"ခံစားမိတာပေါ့"

သူနှင့် ဒီဒီ ခြေလှမ်းညီညီနှင့် လျှောက်ခဲ့ မိကြသည် ။ ညခင်းနေရောင် ဖျော့ဖျော့မှာ စက်မှု(၁)၏ ဝင်းကြီးဘေးက သစ်ပင်ရိပ်များ နှင့် အေးမြနေသည် ။

လူသူ ကင်းရှင်းကာ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောရတာလည်း အဆင်ပြေနေသည် ။ ထို့ပြင် ဒီ နှင့် ဒီဒီ ၏ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိသော အဖြေတစ်ခုကို ခုမှ သေချာသိနေသော အထွတ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသည် ။

ဒီဒီ သူ့ကိုတော့ ကြောက်လန့်စိတ်တွေ မရှိတော့ဘဲ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားခဲ့၏။

"ဒါဆို ရှင်နဲ့ ဟိုတစ်ခါလာတွေ့တာ ဒီဒီမှန်း ရှင် သိတာပေါ့"

"ပြန်သွားမှ သံသယ ဖြစ်သွားတာ"

"ဟင်..."

အထွတ် က ဒီဒီမျက်နှာလေးကို လမ်းလျှောက် နေရင်းကနေ ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

"တူပေမဲ့ မင်းက ဒီလောက်မလှဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီဒီ က ဒီ လို မပြင်ဆင်တတ်ဘူး"

ဒီဒီ အမူအရာ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းမသွားဘဲ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လို

ကံတာကို အထွတ်က ပြီးသည် ။

"ဆောရီး၊ ကိုယ်က မင်းကို နှိမ်ချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်ပထမဆုံး ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုကို ပြောချင်တာ"

ဒီဒီ က ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

"တစ်ခု မေးချင်တယ်၊ ဖြေမလား"

"မေးလေ"

"ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"တာမွေမှာ "

အထွတ် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန်သည် ။

"ဒီ ပြောတုန်းက အင်းလျားလမ်းမှာ တဲ့ "

"အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီ ညာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီမှာ ဒီဒီတို့ ရဲ့"

ဒီဒီ စကား ရပ်သွားသည် ။ ဖေဖေအရှိန်အဝါ၊ ပကာသနတွေကို ထည့်ပြောချင်ပေမဲ့ ဘာလို့ အတူတူ မနေကြတာလဲလို့ မေးလျှင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ။

မိသားစု အကြောင်းတွေကို မရှင်းဘဲ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေလို့ မရနိုင်။ သို့သော် ဒီဒီ ရင်ထဲမှာ ဖော်ပြချက် မဲ့ခဲ့သော အကြောင်းအရာများကိုလည်း အထွတ် က သိနေပြန်ကာ...

"မင်းတို့ ရဲ့ အဖေ အဲဒီမှာ ရှိနေတာ တို့ သိတယ်"

"ဟင်....ရှင် တကယ်သိတယ်"

"ဟုတ်တယ်"

အထွတ်က ခေါင်းညိတ်၍ မျက်လွှာချရင်း ခြေလှမ်းတွေကို ပို၍ နှေးချာ ပစ်လိုက်၏။ သူ့ပုံစံသည် အားလုံးကို သိရှိပြီး ဖြစ်နေတာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလို ဟန်မရှိဘဲ တစ်ခုခုကြောင့် ကြေကွဲနေတာမျိုး ရှိကာ ရှက်နေတာလား၊ နာကျင်နေတာမျိုးလား ဒီဒီ သေချာ မော့ငေးနေဆဲ သူ့မျက်နှာ ပြန်လှည့်လာ၏။

"ဘာမှ မခဲယဉ်းဘူး၊ သူ့ကို ကိုယ်တကယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းရောက်လာတဲ့ နောက်မှာ သေချာ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တာပေါ့။ ဒီ ဘက်က မရိုးသားမှုတွေ အများကြီးပဲ၊ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာက အစပဲ၊ ရေစက် မကုန်လို့ ထင်တယ်၊ ဦးမိုးနှင်း ဆိုတာကို ကိုယ့်ဒက်ဒီက သိနေတယ်၊ အဲဒီတော့ အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စတချို့ကိုလည်း သိလိုက်ရတယ် ဆိုပါတော့"

ဒီဒီ နားလည်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မရှင်းတာ ကျန်ပါသေးသည်။ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ ချစ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလား၊ ဆိုင်သလား။ မဆိုင်ဘူးဆိုရင် အသက်လို့ ခေါ်ခဲ့တာ ဘာလဲ။

"အမြွှာညီအစ်မ ရှိတယ်ဆိုတာကို လူသိ မခံတဲ့ အကြောင်းကျတော့ ကိုယ်စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဥပမာ ကျောင်းချင်း မတူတာက အစပေါ့။ ဒါတွေက သူ့သဘော တစ်ခုတည်းနဲ့ ခွဲခြားပစ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ယောက်တည်း ရှိသလိုမျိုး ပတ်ရှုပ်ဖို့ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးက အလိုလို ဖြစ်နေတာမျိုး။"

ပတ်ရှုပ်သည် ဆိုသောစကားကြောင့် ဒီဒီ
မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသဖြင့် အထွတ် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ...

"ဆောရီးနော်၊ ကိုယ်တိုင် ခံလိုက်ရတော့ အဲဒီကိစ္စကို တော်တော် တင်းခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဖြစ်

ခဲ့သမျှကို ကိုယ် မေ့လိုက်နိုင်တယ်"

ဘာစကားလဲ။ ဒီဒီ ခြေလှမ်းလေး တို့သွားသည် ။ အထွတ် ကလည်း သူမနှင့် ထပ်တူ နှေးကျသွားခဲ့ပြီး....

"မင်းက ဝတ်စားထားပုံလည်း ယဉ်တယ်၊ ဒီ က ရိုင်းတယ်၊ ဒီ က စကားပြောရင် ကျောတယ်၊ မင်း ကျတော့ ကြောက်လန့်နေတာပဲ"

"အဲဒါက..."

"ကိုယ် သိတယ်၊ မင်းက ဒီ မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီ က သတ္တိရှိတယ်။ ကိုယ် သိရသလောက် သူ့မှာ အမှန်တရားမှ မရှိတာ၊ ညာရဲတဲ့ သူက သတ္တိရှိရမှာ ပေါ့"

"ကိုထွတ် ရှင်ပြောနေတာ ဒီဒီ အစ်မနော်"

ဒီဒီ ဒေါသဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးကို အထွတ် က ငုံ့ကြည့်ပြီး ရယ်သည် ။

"မင်းနဲ့ သူ လုံးဝ ခြားနားနေတာကို ပြောချင်တာပါ၊ ဆောရီး"

ဒီဒီ မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်လေးနှင့် ခြေလှမ်းကိုတင်လိုက်၏။ ကားစီးသွားရမည့် ဟာ ဟိုလူတွေ ကြောင့် ခြေလှမ်းခရီးဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ဒီဘက်မှာ ကားမှတ်တိုင်တွေက တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကျဲလွန်းသည် ။ တချို့ကားတွေကျတော့လည်း ဆင်းမည့် သူ မပါ၊ တက်မည့် သူ မမြင်လျှင် မရပ်တော့ပေ။

သိပ်တော့ မဝေးဘူးမို့လို့ လမ်းလျှောက်လို့ လည်း ကောင်းတာနှင့် လျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဒေါသဖြစ်စရာတွေ ပြောလာတော့ ဒီလူနဲ့ လမ်းဆက်လျှောက်ချင်စိတ်လည်း ကုန်သွား၏။

"ဒီဒီ"

သူက ဒီဒီ ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေး လျှောက်ရင်း တိတ်ကျသွားတာ ကို စိုးရိမ်ဟန်နှင့် ငဲ့ကြည့်၏။

"စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ ကိုယ်က သူများကို ပုတ်ခတ် ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ခံလိုက်ရတာလဲ မရှုမလှလေ၊ သူများ တွေ ကတော့ တက်ခေါက်ရပ် ကျန်ခဲ့နိုင်တယ်၊ ကိုယ်က မခံနိုင်တဲ့ အထိ ဖြစ် ခဲ့ရတာ၊ အဲဒါကြောင့် စုံစမ်းမိတာပေါ့၊ ငါးကြိမ်မြောက် ဆောရီးကွာ၊ မင်းအစ်မ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ် မေ့မေ့သွားလို့ "

"ခြောက်ခါမြောက် ထပ်မလာရအောင် ရှင် ဒီမှာ ပဲ နေခဲ့လိုက်တော့ ကိုထွက်"

"အဲဒီတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတဲ့ ဥစ္စာ၊ ရှေ့မှ တံတိုင်းမှာ ကားက မရပ်တာများ တယ်"

"ရှင့်ကိုပဲ နေခဲ့စေချင်တာ"

"မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပါရစေကွာ၊ မင်းအစ် မအကြောင်း မကောင်းတာ မပါအောင် ကိုယ် ကြိုးစားမယ်"

"ရှင်နဲ့ ဒီဒီ ဘာမှ မှ ပြောစရာ မရှိတာ"

"ကိုယ့်မှာ ရှိတယ်"

မျက်ဝန်းချင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံသွား။ ခြေလှမ်းရပ်တော့မလို ဖြစ်သွားကြ တာလည်း ပြိုင်တူပဲ ဖြစ်၏။ အထွတ်က ရှေ့နည်းနည်း တိုး၍ ခါးကိုင်း သွားသည် အထိ ဒီဒီ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်သည် ။

"ဒီဒီ...၊ တစ်ခုတော့ ပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒါက ကိုယ်ပြောချင်

တဲ့ စကားအတွက် ဒီအကြောင်းက မပါဘဲမရလို့ ပြောရမှာ ၊ ထပ်ပြီး ဆောရီး မလုပ်တော့ဘူးနော်၊ နည်းနည်း သည်းခံပြီး နားထောင်ပေး"

"ဒီ အကြောင်းပဲလား"

"သည်းခံပါလို့ ပြောပြီးပြီလေ"

ဒီဒီ အောင့်သက်သက်နဲ့ ပဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည် ။

"ဒီ က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ တွဲဟာ"

ဒီဒီမျက်နှာ ဆားပက် ခံလိုက်ရသည့် တီကောင်တစ်ကောင်လို ဖြစ်သွား၏။ ရှက်သည့် စိတ်က ဘယ်က ထွက်သွားမှန်း မသိပေမဲ့ မျက်နှာပြင်ကို နောက်ဆုံး ခြေကန် ထွက်တာကတော့ သေချာ၏။

"ကိုယ့်ကို သူ့နာမည်က"အသက်"လို့ ပဲ ပြောထား၊ ကိုယ်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူမဟုတ်တော့ နာမည်ကို တကယ်မသိဘူးလေ"

"ရှင်က ဘယ်ကလဲ"

"ဆေး(၁)က၊ ကိုယ်တော်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ် ဖြေလိုက်ရတယ်၊ ဆေးဝင်ဖို့ အမှတ်က မီသွားတာနဲ့"

"ကြွားတာလား"

"မကြွားပါဘူး၊ ကိုယ် သိပ်ဝါသနာ မပါတာကို အပတ်တကုပ် ကြိုးစားနေရတော့ စိတ်တောင် ကျဉ်းကျပ်သေးတယ်၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက ဒီ ကို ကိုယ်က အသက်လို့ ခေါ်တဲ့ ရင်းနှီးမှုနဲ့ တွက်ပြီး မင်းတစ်မျိုး ထင်သွားတာကို သိလို့ ပါ"

"ဘာထင်စရာ ရှိလို့ လဲ၊ ဒီ ရည်းစားတွေ...."

" မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီ နဲ့ ကိုယ် ချစ်သူတွေ မဖြစ်သေးဘူး"

"ဟင်...."

ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဖို့ လက်ခံခဲ့သလား။

ဒီ...၊ ဒီ ဒီလိုပဲ တခြားလူတွေကိုလည်း ရင်းနှီးခဲ့သလား၊ မျက်နှာမှာ ပူရှိန်း သွားပြန်သည် ။

"ဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ကြားခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အရမ်းလှတယ်၊ စကား ပြောတာကို နားထောင် လိုက်မိတာနဲ့ သူ့ဘေးမှာ ပျော်ကျ ဝပ်စင်း သွားရလောက်အောင် ညှို့နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ကိုယ်သူ့ကို တကယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ"

ပြောပြီး သူက သက်ပြင်းချ လိုက်သေးသည် ။

"ကိုယ်လည်း တခြား ယောက်ျားလေးတွေလိုပဲ စွဲလမ်းတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူများ နဲ့ မတူချင်တဲ့ မာန လည်း ရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်က ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူး၊ သူ့မှာ ချစ်သူတွေ များ ခဲ့တယ် အဲဒီ မ ညီမျှမှုကို ကိုယ်လက်ခံပေးဖို့ အတွက် ကိုယ်နဲ့ ဆုံမိပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူ့ အတွက် ကိုယ်က အရေးကြီးဆုံး ကိုယ်သာ အဓိက ဖြစ်ခွင့်ရချင်တယ်"

ဒီ မှာ အချစ်မှ မရှိတာဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်မိသည် ။

"ရည်းစားထားတာ ပျော်ဖို့ ကောင်းမှန်း သိတယ်၊ ချစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင် လို့ လဲ၊ အချစ်ကို မွေးဖွားပြီးရင် ဇယားတွေ အရမ်းရှုပ်တာ နင်မှ မသိဘဲ ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ကချစ်မိရင် ကိုယ်ပဲ အရှုံးပေးချင်လာတာ မချစ်တော့ သူချစ်ပြနေသမျှကို ရယ်နိုင်တယ်"တဲ့ ။

ဒီစကားတွေကို ပြန်ပြော ပြလိုက်လျှင် အထွတ်ဆိုသည့် လူ ပုလဲတွေ ရွဲတွေ ခသွားနိုင်သည် ။ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလောက်တောင် အလှအပ ကြိုက်ကြသလား။

"တကယ့်အလှ ဆိုတာကို ခုမှ ကိုယ်တွေ့တာ"

"ဟင်..."

တွေးနေတုန်းမို့ ဒီဒီ လန့်သွား၏။ သူက ခြေလှမ်းတွေကို ပို၍ နှေးပစ်ကာ....

"မင်းကို တွေ့လိုက်တဲ့ နေ့မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက် အားလုံး ပျော်ကျ ပျက်စီးသွားတယ်၊ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ အသစ်ပြန်ပြီး မွေးဖွားခဲ့တယ်"

"ရှင် နေခဲ့တော့၊ ဟိုမှာ ကား လာပြီ"

မှတ်တိုင်ကို ရောက်လာတာနှင့် ကားလာတာ အချိန်ကိုက်ဖြစ်ကာ ဒီဒီ လက်ပြတားလိုက်၏။

အထွတ် ဘာမှ တားဆီး ပြင်ဆင်ချိန် မရလိုက်ဘဲ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက် ကျန်ခဲ့ရင်း....

"ကိုယ် ဖုန်းဆက် လိုက်မယ်နော်"

ဟု မှာ လိုက်သေးသည် ။ ဒီဒီ ကားပေါ် ခြေချ လိုက်မိသည် နှင့် ရှေ့ကိုပဲ တိုးဝင်ကာ သူ့ကို တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်ခဲ့တော့ပေ။

ဒီဒီ က မအပါ။

မိဒီ အစုတ်အပုပ်ကောင်၊ သူ့ကြောင့် မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ချိတ်တိတ်တိတ် လုပ်လိုက်၊ စော်ကားမော်ကား လက်ဆွဲခံလို့ ခံရ၊ ဘာကောင်လဲ။

